

tek skutkových zjištění, jež měly by při správném použití zákona tvořiti základ nálezu, byla věc vrácena první stolici k opětnému projednání a rozhodnutí.

Čís. 1794.

Cizozemce lze dle §u 249 tr. zák. vyhostiti z území republiky při odsouzení pro přečin nebo přestupek jen, ukládá-li zákon výslovně trest ten na čin, jímž byl uznán vinným.

Při odsouzení pro přestupek §u 523 tr. zák. a §§ů 1 a 2 zák. ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák. jest vyhoštění nepřipustno.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1924, Zm II 405/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 22. května 1924, jímž byl obžalovaný Tomáš D. uznán vinným přestupkem §u 523 tr. zák. a přestupky podle §§ů 1 a 2 zákona o tulácích a podle §u 249 tr. zák. vypovězen byl z území Čsl. republiky, a zrušil výrok o vypovězení.

D ů v o d y:

Rozsudek soudu první stolice uznává obžalovaného vinným přestupkem §u 523/81 tr. zák. a přestupky §§ů 1 a 2 zákona ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák. a vyslovuje, že se obžalovaný podle §u 249 tr. zák. vypovídá z území republiky. Právem napadá zmateční stížnost veřejného obžalobce posléz uvedený výrok důvodem zmatečnosti čís. 11 §u 281 tr. ř. Vyjma případy zákonem stanovené, nesmí podle §u 4 zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 293 sb. z. a n. nikdo býti z určitého místa neb území vypovězen. Ustanovení §u 249 tr. zák., jehož se nalézací soud k odůvodnění napadeného výroku výhradně dovolává, nezmocňuje obdobně jako pro obor zločinů ustanovení §u 25 tr. zák. soudy všeobecně k vyhostění cizinců, již se dopustili přečinů nebo přestupků, nýbrž poukazuje toliko k různým (co do časového a místního rozsahu) způsobům případného vyhostění pachatelova, jež jest povšechně v §u 240 tr. zák. uvedeno jako zvláštní druh trestu. Ovšem lze dle §u 250 tr. zák. druhy trestů v zákoně (§ 240) vypočtené též zostřiti a zostřením jest obzvláště, když se více jednotlivých trestů spojí. Než i takové zostření může se dle téhož §u státi výhradně v těch případech, v nichž jest zákonem stanoveno, a v té míře, jak to jest ustanoveno. Proto může soud, jde-li o přečin nebo přestupek, cizozemce z republiky vypověděti toliko tehdy, uznává-li ho za vina takovým přečinem nebo přestupkem, na nějž ukládá zákon výslovně a zvláště trest vyhostění z tuzemska jako trest hlavní nebo trest vedlejší. Takového ustanovení není ani pro přestupek opilství, ani pro přestupky tuláctví a žebroty, jimiž byl obžalovaný uznán vinným. Vyslovil-li nalézací soud bez takové zákonné opory, že se obžalovaný z území republiky vypovídá, vykročil tím ze

své moci trestní a slušelo dotčený výrok zrušiti jako zmatečný z důvodu čís. 11 Šu 281 tr. ř.

Čís. 1795.

Nezáleží na pojmenování ohlášeného opravného prostředku (§ 280 tr. ř.), nýbrž na obsahu uplatňovaných jím výtek.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

I když byl předchozí trest prominut, musí soud zkoumati, zda nejsou tu předpoklady Šu 2 zákona, vylučující povolení podmíněného odkladu trestu.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1924, Zm I 161/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 15. ledna 1924, pokud jím byl obžalovanému Františku H-ovi, jenž byl uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák., dle Šu 1 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., povolen podmíněný odklad výkonu trestu, zrušil napadený rozsudek ve výroku o podmíněném odsouzení a uložil prvému soudu, by o něm znovu rozhodl.

Důvody:

Nalézací soud povolil obžalovanému podmíněný odklad trestu s odůvodněním, že má za to, že povede pořádný život, ačkoliv v rozsudku zjišťuje, že obžalovaný byl rozsudkem krajského soudu v Litoměřicích ze dne 5. listopadu 1918 právoplatně odsouzen pro zločin krádeže podle §§ 171, 174 II. a), c), 176 II. b) tr. zák. k trestu žaláře na dobu jednoho měsíce — a ač vzhledem k tomuto zjištění byl soud dle Šu 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. povinen, zabývatí se především otázkou, zda byl první trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných, a teprve, kdyby zodpověděl tuto otázku záporně, směl zkoumati, zda jest odsouzený podmíněného odkladu trestu hoden. Právem napadá tento výrok státní zastupitelství opravným prostředkem, včas ohlášeným i provedeným, v němž dovozuje, že první soud svým výrokem porušil zákon, překročiv meze svého trestního oznámení, vytčené v Šu 2 zák. o podmíněném odsouzení a zaviv tak zmatečnost rozsudku dle čís. 11 Šu 281 tr. ř. Okolnost, že státní zastupitelství označilo svůj opravný prostředek při jeho ohlášení nesprávně jako odvolání, nepadá na váhu, poněvadž nezáleží na pojmenování opravného prostředku, nýbrž na obsahu uplatňované výtky; v tomto případě směřoval ohlášený opravný prostředek výslovně proti výroku o podmíněném odsouzení, v provedení pak se dovozuje, že výrokem soudním byl porušen zákon.

Zmateční stížnosti státního zastupitelství nelze upřítí oprávnění. Jest sice pravda, že první trest byl obžalovanému prominut dle Šu 3 nařízení